

Maria Luostarinen

Stockholmsbaserade Maria Luostarinen njuter sin vecka på Nordiska Akvarellmuseet med egna projekt, främst i akvarell. Och hennes bildvärld är en sagoanande drömsk tillvaro som glider mellan natur, människa, diffusa varelser och händelser i slutna rum.

- Jag trillade in på akvarell av en slump för fem-sex år sedan och gillar det verkligen, det finns så mycket, berättar Maria Luostarinen.

- På konstfack berördes aldrig akvarell, men det verkar bli fler och fler som använder sig av tekniken, tillägger hon. Annars vill hon helst inte placera sig själv i nåt fack, utan glider helst mellan olika tekniker, uttryck och material. Men just nu är det hursomhelst akvarell.

- Med akvarell vet man aldrig. Det händer saker hela tiden och det är både lätt och svårt samtidigt.

Hennes bilder rymmer magiska scener, dit vi reser om nätterna, eller på dagarna när allt känns trist och grått. Där bor alla de där möjliga och omöjliga figurerna. Suddiga i konturerna, för att i nästa sekund byta skepnad, överraska och ta oss med på ännu en färd, ännu ett underligt skeende.

Figureerna återkommer ofta i flera bilder på olika vis, i olika skepnader.

- Det är väl som med författare och deras karaktärer, man blir kompis med dem, lär känna dem, ler hon.

- Jag är väl ute efter nåt slags möte mellan

figurerna, där det finns en laddning i mellanrummet mellan dem och i det vita. Ett slags evigt pussel, där jag brukar skapa ett slags rum, en ram. Därinnanför kan allt hända.

De drömlika sekvenserna växer ständigt, nya inslag tillkommer, inte sällan efter att besökare på utställningar berättat vad de sett, upplevt eller associerat till i bilderna.

- Deras berättelser föder i sin tur nya.

Veckan i gästateljén blir nån slags nystart för Maria.

- För en gång skull har jag haft lite sommarlov, och jag befinner mig fortfarande i den där pausen. Och det är jätteskönt. Jag har fått ett arbetsstipendium i två år som ger ett stort lugn och arbetsro.

Maria som annars gärna samarbetar med andra konstnärer, nu senast i maj på Konstepidemin tillsammans med Maria Boij med utställningen "May I cry now", ska nu ägna sig helt åt eget arbete. Hon funderar och tror nog att det blir mer akvarell, en teknik som hon ständigt utforskar och förlorat sig lite i. Allra helst skulle hon vilja göra en riktigt lång målning som löper otaliga meter längs väggarna i en stor utställningssal.

- Men jag har inte hittat lokalen än, säger hon med ett skratt. *

Ett utrymme för den där oändliga historien som

får fortsätta obruten i långa meningar. Kanske smita ut i dörröppningen på nya äventyr eller fortsätta ett varv till.

<http://www.maria.luostarinen.se/index.html>